

**DET KONGELIGE
ARBEIDS- OG INKLUDERINGSDEPARTEMENT**

OLJE- OG ENERGIDEPARTEMENTET	
08/00225 - 224	
DATO 24 FEB. 2009	
AN	EKSP.

Olje- og energidepartementet
Postboks 8148 Dep
0033 OSLO

Deres ref
08/00225-168

Vår ref
200900111-/KRH

Dato
23.02.2009

**Svar på høring vedr. utkast til endringer av industrikonsesjonsloven,
vassdragsreguleringsloven og energiloven**

Det vises til brev fra Olje- og energidepartementet datert 7. januar 2009 m/ vedlegg.

I kapittel 5 i høringsnotatet reiser OED spørsmålet om Finnmarkseiendommens rettslige stilling bør endres når det gjelder erverv etter industrikonsesjonsloven.

Etter Arbeids- og inkluderingsdepartementets mening bør organets karakter, og de hensyn som ligger til grunn for opprettelsen av organet, tillegges vesentlig vekt ved vurderingen av Finnmarkseiendommens status i vassdragslovgivningen.

Formålet med finnmarksloven og overføring av eiendomsretten fra Statskog SF til Finnmarkseiendommen, var at Finnmarks naturressurser skulle forvaltes av fylkets egne innbyggere. Det var i høy grad tvil om staten var rettmessig eier av grunnen, og det ble etablert en ny grunnforvaltning der de forskjellige interessene i fylket sammen fikk innflytelse. Det følger således av finnmarksloven at Finnmarkseiendommen skal forvalte land og vann på en bærekraftig måte og til beste for fylkets innbyggere. Videre er Finnmarkseiendommens disposisjonsadgang begrenset på en måte som skiller organet fra en privat grunneier. Organets beslutninger om innskrenkninger i adgangen til naturressurser kan f.eks. påklages til departementet, og for behandlingen av slike klager gjelder forvaltningslovens regler.

Tilsvarende er formålet med industrikonsesjonsloven, jf. Ot.prp. nr. 61 (2007–2008), å sikre at landets vannkraftressurser tilhører og forvaltes til beste for allmennheten, slik

at forvaltningen av vannkraften som fornybar energiressurs kommer hele samfunnet til gode. Dette oppnås gjennom offentlig eierskap på statlig, fylkeskommunalt og kommunalt nivå.

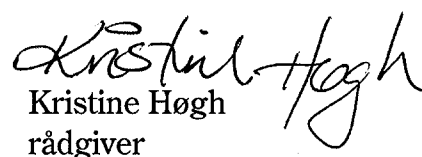
Disse likhetene mellom Finnmarkseiendommen og de organer som kan erverve vannkraftressurser over konsesjonsgrensen mener vi bør få avgjørende betydning når Finnmarkseiendommens status i vassdragslovgivningen skal fastlegges. Finnmarkseiendommen er dessuten en så særegen konstruksjon at vi ikke kan se at en slik løsning vil uthule konsolideringsmodellen. På denne bakgrunn mener vi at industrikonsesjonsloven bør endres, slik at Finnmarkseiendommen gis tilsvarende rettsstilling som aktørene nevnt i § 2.

Vi finner grunn til å understreke at vi ikke har kunnet foreta en helhetlig gjennomgang av Finnmarkseiendommens rettslige stilling som hhv. offentlig eller privat aktør på alle samfunnsområder. Endringen bør derfor gjennomføres ved at det inntas en særregel i industrikonsesjonsloven vedrørende Finnmarkseiendommen, som gjør at organet behandles likt med statsforetak og offentlige eide selskap, foretak, lag eller sammenslutninger, uten at det gis inntrykk av at lovgiver har tatt stilling til Finnmarkseiendommens rettslige status på generelt grunnlag.

Videre mener vi at en slik status etter industrikonsesjonsloven for Finnmarkseiendommen ikke bør begrenses til eierskap til vannfall i Finnmark. For ingen av de nevnte aktører i § 2 er det satt en geografisk begrensning i loven, og vi ser heller ingen grunn til at en slik begrensning skal inntas for Finnmarkseiendommen.

Med hilsen

Tone Westlie (e.f.)
avdelingsdirektør

Kristine Høgh
rådgiver